

1

## ПАПЕРОВИЙ КОРАБЛИК

Хлопчик склеїв крихітний кораблик.  
Вирівав з паперу Капітана.  
Прошептав тихенько: — Крібле-крабле..  
Ну, а потім — зразу ніч настала.

І заснули всі на світі діти,  
і дерева, й голубі поля.  
Вітром казки, срібним, аж блакитним,  
сповнилось вітрильце корабля.

Хто не вірить — хай ката спитає,  
розповів мені він вчора сам  
про чудесні мандри Капітана  
і про інші добрі чудеса.

2

## ВНОЧІ, КОЛИ ТИ СПИШ...

Вночі усе не так.  
Вночі, коли ти спиш,  
літає в небі рак,  
балакають стовпи.

Вночі танцює польку  
із брамою паркан  
і квітнуть парасольки  
на сніжних квітниках.

Вночі чудні дива  
навколо нас трапляються.

Акваріум-трамвай  
по вулицях катається.

Зробились рибки дамами  
в шовках, із діамантами.  
А сніг спадає самими  
прекрасними трояндами.

Вночі при вході в парк  
під дзвін шарманки ніжної  
співає леопард  
в циліндрі білосніжному.

А місяць-молодик  
сидить вгорі на башті,  
худенький та блідий:  
мабуть, не любить каші.  
Так на вершечку самому  
сидить він до зорі.

Здають йому екзамени  
столичні ліхтарі.

І вирушає з гавані  
за тридев'ять земель  
у кругосвітнє плавання  
маленький корабель.

3

ПІСЕНЬКА ПРО КАПІТАНА

Розступайтесь, береги,  
дикі хащі і сніги,  
всі Америки, Гренландії,

всі Ісландії й Зеландії,  
острови й архіпелаги,  
люди, звірі і комахи,  
тундри, скелі і пустелі,  
і Марселі, і Брюсселі,  
і Сахари, й Занзібари,  
й голубі Мадагаскари!  
Наш сміливий, непоборний  
паперовий Капітан  
не боїться ані шторму,  
ні акули, ні кита.  
Срібні гудзики і шпага,  
шитий золотом мундир.  
Кольоровий симпатяга!  
Паперовий командир!

4

#### ПРЕСЛАВНЕ МІСТО ТОРТОГРАД

В Буфетії, у Кришталевовазії,  
де височіє Коровай-гора,  
за озером Дитячої Фантазії  
стоїть преславне місто Тортоград.

У тій країні мир і добрий лад.  
Там владарює мудрий Шоколад,  
відважний воїн в мантії багряній,  
що переміг самого Мишіана.

І миші тільки клацають з кутків  
зубиськами на ті солодкі брами.  
Та зась! Ще й досі ниють їм боки.  
Казали, Мишіан тоді од страху

так закопався глибоко в норі,  
що наскрізь землю лапами прогріб  
і виліз аж у Африці. І там  
ним повечеряв сам Гіпопотам.

Але гостям радіє Тортоград.  
І Капітан, зустрінутий привітно,  
гуляє містом, дивиться парад  
і наминає пончики з повидлом.

## 5

### ВЕЛИЧАЛЬНА ПІСЕНЬКА НА ЧЕСТЬ ТОРТОГРАДА

От так місто!  
Ну і місто!  
За сто тисяч літ не з'їсти.  
І якщо ти з'їв будинок,  
чи крамницю, чи готель —  
не хвилюйся: дивом дивним  
з-під землі новий зросте.  
Там будинки — "подарунки",  
ще й повнісінькі усі.  
Там рожеві з візерунком  
ходять вафельні таксі.  
Там і палаци, і брами,  
там солодке геть усе.  
Там сиропним водограєм  
заливається басейн.  
Там дахи із шоколаду,  
тротуари з мармеладу,  
там буфети і столи  
із халви і пастили.  
Навіть ліки тих країв  
їв би, їв — не переїв.  
А мікстури їхні радо

пив би й пив, як лимонади.  
А узимку скільки втіх!  
Лиш встигай підставить руки  
з неба падає не сніг,  
а солодкий білий цукор.  
А коли там град уже —  
з неба сиплеться драже.  
Як вперіщить! Як ушкварить —  
порожніють всі бульвари.  
Град іде! Рятуйтеся, братці!  
Хоч біда й солодка ця —  
та потому тортоградці  
ходять в гулях і синцях.  
Палахтять різноколірно  
їхні гулі і синці.  
На зефіровім подвір'ї  
скачуть кекси-горобці.  
Ось заходить пончик-сонце.  
Ніч бульварами ступа.  
Зазирає у віконце  
світлий місяць-марципан.

6

## МАРМУРОВА СОВА

Бабусин нічник, Мармурова Сова,  
шепнула фаянсовій скриньці:  
Пу-гу! Капітан — неможливий дивак!  
Ви згодні зі мною, сестрице? —  
А скринька закрилась. Крутнула ключем.  
Змовчала не досить привітно.  
Коли в тобі стільки коштовних речей —  
яке тобі діло до світу?!

В Сова ж розболілась з тривоги голова.  
Сова була щедра й недремна.  
І світла в собі не ховала Сова —  
світила усім, кому темно.

Пу-гу! Може бути трагічним фінал.  
Тут стільки мілин, що, їй-право,  
не слід би йому запливати у канал  
між лівим сандалем і правим.

Тривожно очима світила Сова,  
вслухалась і мимрила тихо:  
Пу-гу! Капітан — неможливий дивак!  
Хоч би з ним не скоїлось лиха!

7

## КУБИКОВЕ МІСТО

Капітане, добрі вісті,  
розчудесні просто.  
Славне Кубикове Місто  
просить вас у гості.

А живуть там симпатичні  
кубикові люди,  
хоч голівки в них кубічні,  
та зате премудрі.

Крутять кубикособаки  
кубикохвостами,  
тут сміливо можна якір  
кинуть, Капітане!

В синім кубикобудинку  
ще не спить вночі там  
у халатику в клітинку  
кубикоучитель.

Ставить кубикові двійки  
ще й бурмоче грізно він:  
— Цим хлопчиськам тільки бійки  
та хокей у голові.

І хитає головою  
кубиковий глобус:  
— Знов не вивчив кубик Вова,  
де пустеля Гобі?

А тим часом зацвітає  
кубик-кактус звично.  
А до того ж закипає  
самовар кубічний.

Доки кактус зацвітає,  
самовар не вистиг —  
завітайте, Капітане,  
в Кубикове Місто.

8

## КРАЇНА МИШІАНІЯ

Була в мишви одним-єдина манія:  
все звоювать і всіх узять в полон,  
щоб в цілім світі — тільки Мишіанія,  
а інших щоб народів не було.

Забули мишеняток своїх бавити,  
забули свої квіти поливать.  
Знай гострять зуби, і крокують лавами,  
і верещать, аж хрипнуть: "Во-ю-вать!"

— А де був кіт? — можливо, хтось спита.  
Е, діти, де ви бачили кота  
сучасного, що полював би миші?  
Коти тепер зробились дуже пишні.

Коти їдять котлетки, зрідка — суп  
і "лікарську" м'якеньку ковбасу.  
Хай та мишва хоч дім переверне —  
достойний кіт і оком не змигне.

Він спить. А миші переводять харч,  
муштруються під гуркіт барабана,  
горлаючи свій мишіанський марш  
і клацаючи гострими зубами.

9

## МАРШ МИШІАНЦІВ

Ать-два! Ать-два!  
Будь розумна, о мишва!  
Треба вкрадьки, треба нишком,  
хитрувати треба, мишки.

Мишіан, наш полководець,  
вчив хвостатий свій народець:  
— Нападайте, коли тьма,  
із-за рогу, крадькома...



Тихо-тихо, цитьте, цить.  
То навшпиньках, то на пузі.  
Лиш тоді, як ворог спить  
і коли він сам, без друзів...

Наш народ — землі окраса,  
вищий дух і вища раса.—  
Мишіанів заповіт:  
згризти, зжертти цілий світ!

Ми прекрасні, непоборні,  
і кива з портрета нам,  
лапку викинувши вгору,  
сам Великий Мишіан.

10

## НІЧНА БИТВА

Коли чорнюща ніч настала,  
коли й Сова вже задрімала,  
згасивши електричний зір —  
мишва нечутно вийшла з нір  
і оточила Капітана.  
А Кіт промуркотів з дивана:  
— Яке це варварство, їй-право,  
ці війни, галас, суєта!  
Ні-ні, криваві ці забави  
не для порядного Кота.  
Нехай воюють, хай вмирають,—  
я Кіт. Моя подушка скраю!..—  
А Капітан у вражий стан  
влетів, як грізний ураган.  
Один супроти всіх, як лев,  
відважно бився він. Але  
якби ж хоч трішки світла,

світла!  
У темряві яка там битва!  
Вже обезсилів Капітан.  
А в шибці все ще не світа.  
Хто порятує? Хто pomoже?  
І раптом...  
дзвінко, переможно  
засяяла вогнями ніч.  
І гострі бджілки вогняні,  
як з неба, на мишву упали,  
гули, жалили, обпікали.  
І розбігалась ледь жива  
од страху капосна мишва.  
— Та хто ж ви такі?  
Зірочки? Світлячки?  
Як світяться ваші гарячі крилятка!  
— О ні, ми звичайні собі сірнички  
з країни Кухляндії,  
з міста Шухлядки.—  
Послухай уважно, малюк, і збагни  
ту пісеньку, котру співають вони.

11

## ПІСЕНЬКА СІРНИЧКІВ

Жила сосна, росла сосна.  
Турбот не відала вона.  
Над нею, срібні і легкі,  
горіли радісно зірки.

Зіркам позаздрила сосна,  
і сумно мовила вона:  
— Отак би жить! І так вмирать!  
Летіть, палати і згорять!

Від тої мудрої сосни  
родились ми, її сини,  
легкі, крилаті сірники,—  
ми дуже схожі на зірки.

Хай крильця наші палахтять —  
од них світлішає життя.  
Хай смертні ми, і я, і ти —  
безсмертний наш вогонь святий.

Хай догоряємо дотла —  
безсмертна радість од тепла,  
безсмертний племін доброті,  
а в нім безсмертні я і ти!

12

РАНОК

Сніжок, за вікнами світа.  
Зарум'яніла шибка.  
В акваріумі золота  
розпозіхалась рибка.

І знову стало все як слід,  
мій друже, так, як треба!  
Скінчивши свій нічний політ,  
рак опустився з неба.

Спинились брама і паркан,  
бо ж треба знати міру!  
І парасольки з квітника  
розбіглись по квартирах.

І повернувся в зоопарк,  
і солодко розлігся  
такий звичайний леопард  
в такій звичайній клітці.

А за вікном дзвенить трамвай,  
шумить ранкове місто.  
Гукає хлопчику: "Вставай!" —  
будильник голосистий.

Так весело на світі жить,  
рости, учитись, бігать!  
На стінах сонечко дрижить,  
аж молоде од сміху.

А паперовий Капітан  
не скаже нам нічого  
про те, чому стоїть не там  
кораблик, де учора.

Чому подряпане чоло,  
а на руці — пов'язка.  
Мовчить.  
Мовчить.  
Дзвенить крилом  
ласкава птиця-казка.